

Branimir Jovanović

SAN

P E S M E

GRAFIČAR
2011

Branimir Jovanović

SAN

pesme

Branimir Jovanović

S A N

Izdavač

„GRAFIČAR”, Užice

Predgovor

dr Milutin Pašić

Dizajn korica i sloga

Branimir Jovanović

Mileta Nikitović

Štampa

„Grafičar”, Užice

Tiraž

200 primeraka

Užice

2011

Branimir Jovanović

SAN

P E S M E

GRAFIČAR
2011

KUDA ODAVDE

Svojom prvom zbirkom poezije SAN Branimir Jovanović se predstavlja kao već oformljen pesnik. Piše refleksivne, porodične i rodoljubive pesme. On razmišlja o svojoj poetici: temama, kvalitetu i ciljevima. Peva o mladalačkim snovima i ismeva osobe koje nakaradnim spoljašnjim izgledom pokušavaju da prikriju svoju ništavost. U ciklusu porodičnih pesama opevani su motivi: rađanje, odrastanje, školovanje, sklapanje brakova i odnosi među članovima porodice.

Najveći broj pesama posvetio je muzici, sa kojom se čovek druži još od svojih prapočetaka, njenim instrumentima i emocijama koje izazivaju. Kritički se osvrnuo na raspad Jugoslavije i savremene društvene, političke i ekonomske prilike u Srbiji. Savremenu Srbiju je prikazao tamnim bojama. Pesnik ne vidi izlaz iz postojeće situacije i traži odgovor na pitanje „kuda odavde“.

Bez obzira o čemu peva, Jovanović uvek ima na umu učenje o relativitetu i da je „Vasiona deo dela većeg“

Dr Milutin Pašić

*Ove pesme posvećujem
Miodragu Stanisavljeviću
školskom drugu
koga nisam poznavao*

*ŽIVOTNI
SAN*

Prolog

U sedmoj ili osmoj godini
Trebalo je da recitujem
Neku pesmu pred punom salom
U mračnoj pećini sjale su oči
Pred ponorom zamalo sam pao

Trebalo je šezdeset godina
Da stanem pred vas poguren i star
Gledajući vas smerno u oči
Da nastavim gde sam tada stao

Opasnost

Opasnost me vreba iza svake reči
Promišljene ili napisane
Da budem u koloni brojnoj
Mnogobrojnih pisaca sa strane

Opasnost je delom veća
Jer sam željan svega da ispoljim
Što je bilo zatrto u meni
A kraju se bliži moja sveća

Ne pominjem, podsvest neka grozna
Arhetipska ili ona lična
Kad se ona popusti sa lanca
Šta će moja jadna svest da dozna

Ili je to prosto psihoza
Pa će proći ako je ne diram
Smeniće je možda neuroza
Pa ću moći lekove da biram

Sada vrebam i najmanje znake
Da sa lica mog vrlog mecene
Saznam da je krajnje vreme
Da iskočim iz kolone slavne
I vratim se među đak prvake

Već u ovoj pesmi vidim
Koristeći ove rime lake
Da već imam silno da se stidim
Došao sam međ prvake đake

Pomozi mi ti meceno moćni
Da se vratim među ljude slavne
Jok Rosini samo Rusticana
Obećavam progutaću reči
Koje tebi nisu bile glavne

Mileti, bez ljutnje

Prodavnica

Hteo bih da prodajem srž života u letu
Nepatvorenu čistu esenciju poezije
Što sadrži u sebi sve silne filozofije
A da preskočim obrazovanja etiketu

Ja možda nudim samo laž i obmanu
Kad iznosim šta imam iz vitrine
Vidim da su to sve same vruće iznutrice
Kako će to da se proda, srce na dlanu

Natapane svakojakim jedom slanim
Valjda su ležale u nutrini dugo
Izgubile su svoju slabu stranu
Neću morati da im ispravnost branim

Težiću i što višem nivou kvaliteta
Biće to moja nužna obaveza
Sve to sa jednim ciljem, ne bih li
Izašao iz svoje kože mediokriteta

(Ako moje nade budu teorema
I ako je sav taj jad uzaludan bio
Biću opet stari pajaco u seni;
U mojoj koži neka me i nema)

Očekivanja

Moja su očekivanja maksimalna
Iako mi ambicija nije tradicionalna
Skromno želim da ono što je:
Fadou portugalska gitara
Tangu bondeon
Sirtakiju buzuki
Ali najviše bih voleo da ono što je:
Vlahu kruškov list
Meni bude papir čist

Prazno

Svako jutro predamnom zjapi praznina
Obeshrabrujuća jedna grozna širina
Čeka da se oglasim ponovo bar malo
Da vidi do čega mi je danas stalo

A ja u nju zurim sa strepnjom i nadom
Tražeći tragove da nastavim s radom
Bilo kakvo osećanje bi mi dobro došlo
Strahujem da je možda sve već prošlo

Provalija u mene a ja u nju gledam
U tom beskrajju ne smem da se predam
Ko će koga da makar i prevarom svlada
Srećom kažu da zadnja umire nada

Ono što je razlog nazirućoj sreći
Ne mora se uvek baš sve reći
Pa ćeš tako i ti preuzeti deo posla
Čitaćeš i ono što mi nije htelo teći

Brada

Pogledajte samo tu bradu od pola metra
Kao da pripada glavi nekog meštra
Stečena za vreme dugog jalovog semestra
Promašene profesije bez povoljnog vetra

Rastinje u korovu neplodnog vrta
Straćenog dugog životnog puta
Mlaćenjem prazne slame do pred kraj
Ubijene mogućnosti za svaki sjaj

Razgrnite tu šumu i vide se tragovi crni
Pečata krastavog tkiva u kome su crvi
A tek kada bi videli unutrašnju utrobu
Grob bi se prevrnuo u svome drobu

I u tom svome prirodnome jadu
Kao da se slabi odsjaji odnekud krađu
Mogućnosti neke jedva i da postoje
A već crvi čekaju sa tkivom da se spoje

Ipak neka se sa bradonjom niko ne kači
Otići će jači tamo odakle je i došao
Za slamku se zadnju grčevito hvata
Veruje da pokušaj je zadnji od smrti jači

A ako i ne bude sve po ludačkome planu
Upoznao je svoju novu stranu
Ne mora uopšte ništa ni da bude tako
Sa novom verom napustiće ovaj pak'o

Pelin

Pod mesečinom taj lek raste
Da mu dan ne kvari gorčinu
Pelin u mraku moći skuplja
Da tugu leči iz srca šuplja

Sa jutrom mi lek počinje
Pelin na dušu privijam
Gorkim lekom se
Moja boljka leči
Da suza prestane teći

Kasnije pojačavam lek
Utrobu ispiram zdušno
Svaka šupljina se puni
Svakodnevicu da preživim
Utroba se ne buni

Preko dijafragme redovno
Do srca stižem
I njega pelinom natapam
Umesto krvi on počinje teći
Odatle izviru sve mi reči

Životni san

Nije lako da ti se ispuni životni san
Mnogo uslova je potrebno za to
Prvo imati brata svetskog eksperta
Za rečna i morska plovila razna
I da si s njim jedrio kao dečak sam

A da bi do toga stig'o obavezno je
Imati oca sa pomajkom iz Šibenika
Da bi kao baš mali jedrio Zalivom
I da očevo Preduzeće ima nešto na Rabu
Otac da napravi pasaru sa jedrom

A da ti i brat bude vezan za more
Da neprestano o čamcima misli
A i da u Svetu novac zarađuje
Kako bi plovila kupovao stalno
Dok najzad ne kupi kolosalno

Veliki brod od sedam tona
Sa jedrima od pedeset kvadrata
Koji bi lako mogao oko Sveta
Kad bi se imalo vremena za to
Sad su mi dobra iskustva ona

A ni to nije dovoljno jer pošto
Mojoj deci jedra ništa ne znače
Na brodu mora biti bratova
ćerka sa zavetnim imenom Ana
Vidim je među svojim zvezdama

A ona mora da je s roditeljima
Ceo svet obišla i da zna dobro
Svetske jezike i druga znanja
Da je završila biologiju mora
A o sasvim drugom nečem sanja

Da rasejano brodom upravlja
Ili gleda nekad u dži pi es
Jer je imala nesretnu ljubav
A sada je sasvim u Svetu sama
Povodom tim se sekira samo mama

Najzad ispunjen moj san
Života dosta dugog celog
Upravljam brodom na vetru
Na brodu brat, snaja i Ana
Pod nama promiče plava planeta
Sa mnom plovi večnost sama

San

Sanjam san
Kao ja sanjam san
A u tom snu sedim na izvoru
Kroz mene zlatna voda gre
Ne znam da li da širim ruke ili ne
Šta sa prstima da radim ili ne
Hoću da uhvatim ili ne

Vidim da stalno kasnim
Zlatnu vodu da uhvatim
Jer kada prođe bez dodira
U pesak se pretvara
Dosta zrnast i dosta suv
Postaje mi fundament

Kad izađem iz tog sna
Vidim da još nisam na javi
A ni sumatra mi nije blizu
Hteo bih da se nazad vratim
Zlatnu vodu da shvatim

MIODRAG

Ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću

Ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću
Bili u istom razredu
A ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću
Kada je pisao o mravljim šapama
I kada nisu umeli da ga ocene
Ništa nisam saznao o Miši Stanisavljeviću

Bilo je pesnika i iz ovog kraja
Da li su oni znali nešto više
Da li su se zabavili sinekurama
Ništa o Miši Stanisavljeviću
Da nešto kažu
I akademici ...
Ovako
Ništa o Miši Stanisavljeviću

Da sam ga sreo kad je trebalo
Zastao bih kraj njegove tezge u Bulevaru
I saznao bih nešto
Ili bih tražio bilje i korenje s njim
I znao bih nešto o Miši Stanisavljeviću
Život bi mi se promenio, ali kako?
Ovako
Ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću

Kada sam čuo da je umro, jer
Ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću
Pročitam na sajtu Ovčaru i druge pesme
Pristupačne bez para i davanja svoje adrese mejla
Vidim da ih je, ne znajući, čupao iz mog srca
A ne znam ništa o Miši Stanisavljeviću

Bilo je utehe u devedesetim
I Kovačevića i Lečića ali
Ništa o Miši Stanisavljeviću
Zbacio je maske svima i bacio ih u blato
Nije se čulo od pučanstva

Da li je čitao svoje stihove nekome
I da li je imao glas za to (jedva mu se sećam glasa)
A ako nije, ne pomažu tu glumci i recitatori
Moraš kao Stevan glasom da protreseš zemlju
Možda, da ih je Stevan čitao
Planine bi se pomerile
Znao bih nešto o Miši Stanisavljeviću
Kada je pisao da umire kao pas
Živeo sam kao pas
A sada kad nije umro
Živim kao pas
U raskrinkanim ostacima otpacima

Ne mogu da čitam sabrana dela i ostalo
Ne znam na šta bih naišao,
Na svoje neke delove organizma
(Pa bi mi se srušila konstrukcija života),
Na neku svoju provaliju
Bolje da ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću

Sećanje na Miodraga Stanisavljevića

Duž vlakana neuronske mreže mozga
Pretražujem memorijske ćelije masne
Nalazim samo fiksnu ideju nade
Da trag sećanja neće da zgasne

I dok se ranjavam u svom stenju
Promašim stalno u magnovenju
Na svetlosti severnoga sunca
Sećanje na njega u meni bunca

Samo nejasan obris facijalne kosti
Može iz svega truda da se izluči
Ni glasa ni zvuka tu više nema
U sivom pepelu straćene mladosti

Duh njegov kao Hamletovog oca
Lebdi nadamnom sa svoga kolca
Zatočnik carski uzalud se verem
Promašenog života boju da sperem

I kao da zaborava nije dosta
Njegova smrt daleko seže
Moj život u svom promašaju
Vreme zlotvora nas jedino veže

Još o Miši Stanisavljeviću

Da sam ga kad je trebalo sreo
Išao bih za njim kao kuće služeći reči
Možda bih nešto rekao ne čekajući godine pozne
Pitanje je samo da li sam za to bio zreo

Kakvi bi mi se sjajni vidici otvorili
Potencijale bih čupao iz sve snage
Ne bi svašta izlazilo sada iz matore rage
Možda bih i njega naterao da bude blaži

Ali s druge strane da sam ga znao
Bio bih svedok kako je iz života pao
Ne bih ga voleo dok je bio živ toliko
Ne bih osetio kad je besmrtnost postigao

A možda bi me i on samo šutn'o
Dete iz grada nadobudno šta traži
Među vladare reči donoseći laži
Bez dovoljno patnje sve je mutno

A opet dete iz mešovitog braka
Ne bi mu suzilo vidike univerzalne
Hteo bih da sam mu bio oslonac važni
U samoći svojoj majstor spaso bih ga mraka

A da li bi se u beskraj vin' o
Da nije u mraku dugo bio
Žudeći da svetlost iz sebe u nebo digne
Možda bih mu ipak smanjio širinu

Ne bih mu nikako u svemu pomogao
Nisam ni bio ništa dok nisam na dno pao
Svoju sudbinu je krojio slobodan od Sveta
Ali mi je ipak ne znam zbog čega mnogo žao

BRAT

Maćeha

U dnu Šibenika do mora
U kamenoj kući na sprat
U kamenoj senci kamena
Žive tri sestre i brat
Otac ih drži strogo
A pomaže mu brat
Hvaljen Isus i Marija
Nema Zlarin nema plaža
Da nije tako bilo
Ne bih bio sa vama

Najmlađa sanja svoje snove
Ne može da sluti šta je čeka
Mrsko ime za vrat
Hvaljen Isus i Marija
Nema Zlarin nema plaža
Da nije tako bilo
Ne bih bio sa vama

Koja sardela, maslinovo ulje
U kamenoj senci kamena
Devojačka pesma i strepnja
Ne može znati šta je čeka
Udovac s dvoje dece
Mrsko ime za vrat
Hvaljen Isus i Marija
Nema Zlarin nema plaža
Da nije bilo tako
Ne bih bio sa vama

Nad decom suzu pušta
Ide u tuđi kraj
Neko je bio svat
Hvaljen Isus i Marija
U ime Oca, Sina i Svetog Duha
Nema Zlarin, nema plaža
Da nije tako bilo
Ne bih bio sa vama

U podrumu žute daske
Po njima kukuruz sav
Na njemu klečim i čitam
Na kutiji Ingersoll Brandt
Za vratom mi mrsko ime
Nadamnom ona plače
Mrsko ime za vrat
Hvaljen Isus i Marija
U ime Oca, Sina i Svetoga duha
Nema Zlarin nema plaža
Da nije bilo tako
Ne bih bio sa vama

U kamenoj senci kamena
Nema više snova
Udovac s dvoje dece
U tuđoj zemlji
Na kutiji Ingersoll Brandt
Mrsko ime za vrat
Hvaljen Isus i Marija
U Ime Oca, Sina i Svetog Duha
Nema Zlarin nema plaža
Da nije bilo tako
Ne bih bio sa vama

Otac

Sa četrnaest u vojnu školu
Šalju ga roditelji
Austrijanka i Srbin
Imaće sina smetenog
Koji se ističe u školi
Quod licet Yovi non licet bovi

Komandir u ratu
Pištoljem vraća vojsku na front
Zadobija ranu neprebolnu
Imaće sina smetenog
Koji se ističe u školi
Quod licet Yovi non licet bovi

Službuje po rudnicima
Na kalendaru recke
Za nestašluka dečje
Posle jela vojnički kaiš
Ponekad ruka za vrat
Nosi ranu neprebolnu
Ima sina smetenog
Koji se ističe u školi
Quod licet Yovi non licet bovi

„I ovom prilikom”
Pozdravlja prijatelje svoje
Voli opere Pajacci
I Cavalleria rusticana
Brkovi i lula nerazdvojna
Nosi ranu neprebolnu
Ima sina smetenog
Koji se isticao u školi
Quod licet Yovi non licet bovi

Duhovit, zabavlja svako društvo
Ima četvoro unučadi
Brkovi i lula nerazdvojna
Stiže ga rana neprebolna
Imao sina smetenog
Koji se isticao u školi
Quod licet Yovi non licet bovi

Sa četrnaest u vojnoj
Komandir u ratu
Posle jela vojnički kaiš
Brkovi i lula nerazdvojna
Stigla ga rana neprebolna
Imao sina smetenog
Koji se isticao u školi
Oče, o oče, ridi pajacco
Quod licet Yovi non licet bovi

Brat

Njegova grud
greje mi stud

Moj brat

Vidim da posledica uzrok prati
Da vreme teče u jednom smeru
Vidim Kepler postrojio planete
Ajnštajn spojio prostor i vreme
Njutn vam uveo gravitaciju
Planirali ste da Sunce izgori

ali

Da je moj brat insistirao
Sve bi danas bilo drugačije
Planete bi plovile okolo razuzdane
I bile suvišne te organizacije
(Evolucija jos uči od njega)
Jer je on car improvizacije

Plaža

Naslikao sam bratu plažu kod Pržna
Želeći da shvati koliko volim žal
Slučajno slučajno i on se našao na slici
Udaljen u suncu ali vrlo prepoznatljiv

Da sam godinama tražio taj lik
Nikada ne bih uspeo u tome
Slučajnost je bila na mojoj strani
Imao sam sreće

Onda sam se pitao zašto na toj slici
Nema boje mora verne (sunce u oči)
A zašto me toliko ljeskanje mora zebne
To sam ranije pokušao da shvatim

Sećam se koacervatnih kapi iz tmine
U kojoj smo svi začeti
Pričao sam ti brate
Da se nekad setimo prošlih života

Camino verde

Hteo sam put da naslikam zeleni
Kroz gustu šumu na ivici sunca
Uzaludne dane provodim u tome
Ne žaleći sve napore štedre
Još nisam uspeo al moram, moj
Camino verde

Isprobao sam skoro sva sredstva
U želji da se oslobodim te vizije
Da nešto drugo započnem da radim
Podvalom prinuđen da se služim
Ali sve to ne isgleda fino, moj
Verde camino

Moram pokušati nešto drugo
Moram u tome uspeti
Probaću sa žutom i crnom
Da dobijem najtopliju zelenu
Bratu za uspomenu njegov
Camino verde

Najmlađi unuk

Kakvu mi to novu poruku Vasiona šalje
Ili se samo šali sa mnom kosmičko jaje

I dok novo stvorenje rukama svet grabi
A ćelije se množe i zauzimaju svoja mesta
Po nečijem paklenom planu
Ništa mi novo neće reći te plave oči
U svome novome danu

Jer znam već da ta nova egzistencija čista
Kobnu klicu svog trajanja krije
I ne znajući to osmehuje se
Dok u starčevom srcu obilato blista

A ipak ništa vrednije
Od tih nevinih kretnji
Samo kad bi jos bilo moguće
Da nisam u pravu, već da je to
Iskaz mojih smetnji

Ili mi ništa novo Vasiona ne šalje
Tera šegu sa mnom kosmičko jaje

MUZIKA

Muzika

Vreme usporava, nešto tu ne štima
Sve sitnije jedinice mu sporo broje
Kada muzičke note dobro stoje
Dur mol i septima

Vreme sebi jamu kopa
Kada mu se trajanje preskače
Reg tajm mu slabu tačku naš'o
Dur mol septima sinkopa

Sa muzikom nešto se menja bitno
Svetlost usporava
Dur mol septima
Vreme postaje relativno

Instrumenti

Kontrabas ide preko polja
Cigo ga da omeđi vreme nosi
Čas spređa a čas otpozadi
Bas mu težinom dušu vadi
Sa vremenom prostor kosi
Ne zna čija je to nepoznata volja
Napuklo drvo je zvukom izlizano

Cimbalo na razlomke vreme deli
Dok udaraljke sve sitnije skaču
Po žicama vremenom razapetim
Tužne melodije se uvek setim
Kad se zvuk ravnice monotone začu
A prostor se negde drugde seli
Usporeno vreme je ovde iskazano

Portugalska gitara sudbinu stvara
Tužni polutonovi se visoko dižu
Na kraju svakog dela uvijaju
Kao da prostiranje kroz dušu znaju
Visoko pramenovi vremena ližu
Utisak lakoće sazvučja njenog vara
Sudbine vreme je ovde iskrzano

I truba kad je sviraju marijači
Sastavlja vreme negde na nebu
Njihova snaga vazduhom vlada
Slabost moja odmah strada
Melanholija i tuga zebu
Zvuk njihov od mene je jači
Prostirem se vremenom neiskazano

Kontrabas

U pozadini zapostavljen dugih žica
Niskih tonova vibracija
Svirača svoga teško breme
Njegovo je sveukupno vreme

Uzalud ga svojim picikatom
Imitira nekad violina
Instant mu je novi bas gitara
I bas truba njegov zvuk dočara

Ali bez pragova u slobodi
Ka njegovoj solo deonici
Ritmom puneći umornu prazninu
Žuljeviti prst ga sigurno vodi

Kad ga u najvećem nadahnuću
Njegov rob sinkopom zgodi
Približi nas jedinjoj slobodi
Satire lako realnost vruću

Ali ako ga cigo falšom svira
Crna utroba od silnog zvuka
Poništava neminovnost vremena
Eto ga kako večnost u srce dira

Citra i cimbalo

Nije počelo sa Karasom ali on je prvi
U Trećem čoveku citrom vreme mrviti
I ostavlja nam Orsona za uspomenu
Bečku atmosferu posleratnu vernu

Transferzalnom ravnicom prenosi zvuke
Mađarska tuga cimbalom se slama
Udaraljke skaču na preskok po žicama
Monotonu površinu talasaju brze ruke

Vodopadi zapljuskuju tužnu violinu
Čardašu zelenom kontrolišu silinu
Prelaze postepeno istočnu granicu
Podno Karpata nalaze novu žicu

A tamo ih čeka mol za molom
Melodija rumunska gde stasa
Nalaze najzad septimu spasa
U duru završavaju sa manjim bolom

Luna rosa

Meseče sjajni iz mladosti davne
Šta bi bio da nije prošlosti slavne
Silnih pokoljenja noćnih ljubavnika
Ali i noćobdija raznih klika

Opere bi bile desetkovane
Da nije tvoje tajanstvenosti
Grozota od kojih se lede kosti
Ne bi bilo ni pola drame

A gde bi bile tople melodije
Sa mnogih južnih meridijana
Tenora, altova i soprana
Tvoja najveća zasluga tu se krije

Meseče bio bi mi i sad više od fakta
Da me svoga nije obuzela katarkta

Povratak u Napulj

Ne znam da li da se vratim u Napulj
Ne volim kad sam tamo a kiši
Nostalgija je jaka ali ja sam jači
Jer nikad nisam ni bio tamo kapiši

Šta bih tamo radio u silnom cveću
Boje između dve plave sielo e mare
Pa svi ti silni jaki utisci i mirisi
Ne bi mi bilo nimalo prijatno kapiši

A čini mi se da sam čuo i neke pretnje
Kao ko ga vidi sa krajem se svojim sretno
Da li su sa vulkana ekstrementi svi sišli
Dobro ću da razmislim o svemu kapiši

A tek napolitanske pesme izazovne
I melodijom i nepoznatom zvučnom reči
Svuda na sve strane sreće razni ispisi
Ne vraćam se tamo niukom slučaju kapiši

Ali muka te na svaku podlost lako navuče
Osetljiva mi duša mp3 sa torrenta svuče
Moje čežnje za južnim morem su razlozi viši
Sveobuhvatni Napulj peva u meni kapiši

Tango

Crni kavaljer crna dama
On uspravan ona sa nogama
Počinju svoj opis međusobnih
Ljubavnih napetih odnosa

Ljubomora je uvek s njima
Daje složenost koracima
Njihova boja je boja krvi
Koja se od strasti ledi u žilama

Dug je i složen njihov put
Kojim idu po klizavom podu
Ispijaju svoga znoja vodu
Ona vampir a on krut

Kako se vreme bliži kraju
Ne čuju više muziku moćnu
Sve to liči na noćnu moru
Dok se bliže svome rajju

Napetost se stalno diže
Svom su kraju sve bliže
Kama seva po svom obodu
Krv je prosuta po podu

Ponovo čistač kosi vremenom
Prošle krvave mrlje uspomena
Teren za nove igrače sprema
Oblaže klizavi pod novim snom

Zvonko Bogdan

Kako su saznali da mu daju ime
Da će zvonko da odvaja reči
Prevazišao je njihova očekivanja
I deo tih reči zvonko mu odzvanja

Šturo je to ime za ono što daje
Kako tako pojavom da zrači
Sad se vidi da je vokal jači
Džaba tamburica Janike Balaša

Plemenitost znam odakle mu dolazi
Pa i lice tako blago pleni
Konjskoj štali i stazama kasom
Zahvaljuje na takvoj oceni

A ipak me još dilema muči
Da li na madjarskom il srpskom
Bolje zvuči

Bebek ili jeste život što i poljem proći

Preko polja za mnom idu dvije muzike
Jedna uvijek tugu svira da me ubije
Druga samo jednu pesmu pesmu ljubavi
Ovome ništa ne može da se doda
Samo ono što u tom polju svija klas
Ima i Eros i Tanatos
Dodajte jos samo Bebekov glas

Tarantela

Peva Napulj
Napulj u cveću
Dođi vidi i umri
Ti umri ja neću
Tarantela
Napoli in fiore
More

Peva Napulj
Napulj u svemiru
Dođi vidi i umri
Pusti me na miru
Tarantela
Napoli in spaco
Faco

Peva Napulj
Napulj i gitare
Dođi vidi i umri
Nedam kosti stare
Tarantela
Napoli e tarantela
Pasarela

Samrtno proleće

Kišlanjo i kesenem sepe
Vrhunac su mog znanja madjarskog
A pesmu Szerelmes dal Mezősegy
Kalman Balogh mi poklanja
Ne znam sta ona znači i kako se čita
Ženski me glas melanholiji vraća
Stare mi prijateljice opet seme klija
Već se gubim u ravnici Lajos Zilahija

A da se ne izgubim sasvim bez povratka
Nazad vuče cimbal sazvučja već kratka
Napred, violina u duši odzvanja
Krenuću za violinom, zbogom
Panonsko more me već sklanja

SRBIJA

Srbija

Oj Srbijo pod gnjidama
Valovita, beskrajne tranzicije
Blizu mora, nemoralne suštine
U sužanjstvu svake prljavštine

Sve moj krasnim ukrašena
Svetu mladosti rasadniče
Besmisla divna domovino
Perspektivom neba spašena

Izdišeš pred mojim očima
Ponosna dedovino suva drenovino
Dok te jašu podlosti vitezovi
Privilegija svakojakih knezovi

Praznim papirima opasana
Prividom svakim pomazana
Rezervatom modnim čuvana
Iz koristi tuđe izgubljena

Hronometrom lažnim merena
Bez izlaza vidljivog ukopana
Na izdisaju cedena
Sa svojim krajem verena

Sa okusom mora

Kad smo se poklali i napili boli
Tapije i novčanice u nas se cere
Na njima tragovi usirene krvi
Sa okusom mora sa okusom soli

A sada ovde sportska liga cveta
Ko bolji put je bolje popločao
Sa boljim namerama u ovaj pak'o
Na rubu napuštenog sveta

Umesto da nam mit kosovski
Bude barjak časni
Silni pastiri nad ovcama silnim
U svom zadriglome rajju
Svoj zalogaj uživaju masni
Priča nam se tako blizi kraju

Kuda odavde

Kuda da idem odavde
Zaštitili ste pse zakonima
A moju decu kao pse gazite
Sa veselim kezom iz vaših džipova-fotelja
Kevćete sa svojih govornica
A ja ne znam kuda odavde

Kuda da idem odavde
Osnovali ste rezervate kazamate
Ne mogu svoju decu da sačuvam
Od vaših metaka obmane i laži
Vidim ih kako sa užasom
Provaliju umesto budućnosti prate
A ja ne znam kuda odavde

Oteli ste nam reči i rečenice
Izlizane fraze jezikom svojim
Kako da se opet nazovemo ljudima
A ja ne znam kuda odavde

Kada bih znao kuda odavde
Sve bih ostavio i otišao
Sve ste zaradili i uneredili
Bez računa i pedevea
Sve ste prekrili falsifikatom
Kada bih znao kuda odavde

Kada bih znao kuda odavde
Živeo bih u kineskim rudnicima
U kesonima bih bio slobodniji
U crnom grobu pre nego s vama
Kada bih znao kuda odavde

Jer nemam kuda odavde
Naoštrio bih zube crnim kamenom
Sa božjim blagoslovom a ne popskim
Za moju dedovinu, za moju očevinu
Za moju decu, moje unuke
Za istinu, pravdu sve bih vas prokl'o
Al' ne znam od koga da počnem odavde
Jer nemam kuda odavde

Epilog

Kada sam ponovo otkrio istinu
Niz tu bezubu grimasu zgužvanu užasom
Suze samosažaljenja linu
Nad provalijom vremena proteklog kasom

Dugo nošenu skamenjenu masku
Stanu da oblikuju potiskivana osećanja
Ali sva odjednom izviru pa se desi
Groteskna igra lica kratkog trajanja

PLAVO

Delfini

Tri delfina vrlo fina
Plavi iznad plavog mora
Lebde bez zazora
Na stomacima im belina

Mašu perajima kao krilima
Sleteti tako se ne mora
Obasjava ih zora
Detinjstva jednog plima

Ostaju tako večno gore
Repovima daju pravac
Čekaju svoj žuti čamac
Uzalud ih čeka dole more

AUTOR O SEBI

Rođen sam 1942. u Herceg Novom, od oca Vladimira, majke Željke i pomajke Milene.

Do dolaska u Užice (u četvrtom razredu osnovne škole) živio sam u Zajači kod Loznice i Belom Polju kod Surdulice, gde mi je otac bio sa službom.

Posle završene gimnazije u Užicu, studirao sam elektrotehniku u Subotici i Beogradu.

Kraće vreme sam predavao u Školi učenika u privredi, a zatim radio u EPS-u Užice, sve do penzionisanja 2001. godine.

U međuvremenu, pored ostalog, bavio sam se i skijanjem, ribolovom, slikanjem, a najradije jedrenjem jer se slažem sa onom: „navigare necesse est”.

Prvu pesmu napisao sam u šezdestosmoj godini života.

SADRŽAJ

KUDA ODAVDE	5
ŽIVOTNI SAN	7
Prolog	9
Opasnost	10
Prodavnica	12
Očekivanja	13
Prazno	14
Brada	15
Pelin	17
Životni san	18
San	20
MIODRAG	21
Ništa ne znam o Miši Stanisavljeviću	23
Sećanje na Miodraga Stanisavljevića	26
Još o Miši Stanisavljeviću	27
BRAT	29
Maćeha	31
Otac	34
Brat	36
Moj brat	37
Plaža	38
Camino verde	39
Najmlađi unuk	40

MUZIKA	41
Muzika	43
Instrumenti	44
Kontrabas	46
Citra i cimbaló	47
Luna rosa	48
Povratak u Napulj	49
Tango	50
Zvonko Bogdan	52
Bebek ili jeste život što i poljem proći	53
Tarantela	54
Samrtno proleće	55
SRBIJA	57
Srbija	59
Sa okusom mora	60
Kuda odavde	61
Epilog	63
PLAVO	65
Delfini	67
AUTOR O SEBI	69

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЈОВАНОВИЋ, Бранимир, 1942-

San : pesme / Branimir Jovanović ; [predgovor Milutin Pašić].
- Užice : Grafičar, 2011 (Užice : Grafičar). - 76 str. : autorova
slika ; 20 cm

Kuda odavde: str. 5. - Autor o sebi: str. 71.

ISBN 978-86-86845-23-8

COBISS.SR-ID 184143116

Luka Jovanović, 7. godina:
Delfines del mar encantados

Iz Predgovora:

Svojom prvom zbirkom poezije SAN Branimir Jovanović se predstavlja kao već oformljen pesnik.

Pesnik ne vidi izlaz iz postojeće situacije i traži odgovor na pitanje „kuda odavde“.

Bez obzira o čemu peva, Jovanović uvek ima na umu učenje o relativitetu i da je „Vasiona deo dela većeg“

Dr Milutin Pašić